

DAVETSİZ MİSAFİRLER

“Gerçek bir canavar, bazen nazik bir ihtiyar maskesiyle karşınıza çıkar.”

Yaşlı adam, demir kapının arkasında sessizce yerini aldı.

Planı basitti: Karşısındakiler tepki vermeden kapıyı aniden açacak ve ilk darbeyi indirecekti. Ama tam hamleye hazırlanırken, dışarıdan gelen bir telsiz sesi onu durdurdu.

Telsizde bir polis ekibine anons yapıyordu.

Gökkurt hemen anlamıştı:

Bu gelenler sıradan davetsiz misafirler değildi.

Onlar polisti.

Yüz kasları gevşedi. Görünüşü, sıradan bir insana büründü.

Her zaman tedbirliydi.

Dönüşüm sırasında yırtılan gömleğini çıkarıp, bahçe kapısının arkasına önceden sıkıştırıp sakladığı yedek gömlek ile bahçıvan tulumunu üzerine geçirdi.

Ama içindeki tetikte bekleyiş, bir an bile gevşemedi.

Yılların verdiği deneyimin şekillendirdiği içgüdüleri çılgık atıyordu.

“Bir terslik var.”

Çünkü gizli yaşadığı o uzun yıllar boyunca, bir kez olsun, polisle bir teması olmamıştı.

Beynine rahatsız edici bir soru saplandı:

"Bu polisler benden ne istiyor?"

Ardından da diğer şüpheler:

"Yoksa yerim mi deşifre oldu?"

"Eski düşmanlarım beni mi buldu?"

Ya da daha kötüsü

"Derin devlet yerini mi saptamıştı?"

Zihnine kötü anılar doluştu. Kan, vahşet ve ölüm yeniden beynine hücum etti.

Neredeyse kontrolü kaybediyordu ki...

Kapı yeniden çaldı.

Bu tok ses onu kendine getirdi.

Kapıyı açması gerekiyordu. Açmazsa şüphe çekebilirdi.

Ciğerlerine birkaç derin nefes çekti, kendine çeki düzen verdi. Kapıyı sadece bir el boşluğu kadar araladı.

İçeriden dışarıyı gözetleyen bir avcı gibiydi.

Tırnakları hâlâ kurt-insan formundaydı.

Keskin ve uzun. Ve tetikte.

Herhangi bir ters durumda saldırmaya hazırды.

Başını usulca aralıktan uzattığında, karşısında iki polis gördü.

Önde, uzun boylu, kare çeneli bir memur dikiliyordu. Arkasındaki polis ise sıkıntıyla etrafa bakınıyor, ayaklarıyla yere şekiller çiziyordu.

Gökkurt, ikinci polisin rahat tavırlarını görünce bir nebze rahatladı.

"Muhtemelen mahalledeki veletlerin saçmalıklarından biridir." diyerek sakince düşündü.

Eğer mesele kendisiyle alakalı olsaydı, karşısında tam teçhizatlı bir özel tim bulurdu.

Yüzündeki ifadeyi yumuşattı, nazikçe seslendi:

-- **Buyurun memur bey.**

Kare suratlı memur hafifçe irkildi. Kapının ne zaman açıldığını fark etmemişti. Ancak kendini çabuk toparladı. Tok bir sesle sordu:

-- **Gökkurt Devran siz misiniz?**

Gökkurt'un içgüdüleri hâlâ tetikteydi.

"Evet benim memur bey. Bir problem mi vardı acaba?" diyerek hızlıca cevapladı.

"Bu belayı ne kadar çabuk başımdan savarsam, o kadar iyi." diye düşündü.

Bu sırada, arkadaki gevşek polis atıldı:

-- **Amca, korkma ya.**

-- **Hadise seninle alakalı değil.**

-- **Sadece birkaç soru sorup gideceğiz."**

Belli ki Gökkurt'u **"Şüpheli olamayacak kadar yaşlı birisi"** olarak değerlendirmişti. Ve bir an önce normal rutinine dönmek istiyordu

Yaşlı adam yüzüne sahte bir rahatlama ifadesi yerleştirdi. Ne de olsa o, efsanevi bir kiralık katil ve aynı zamanda usta bir oyuncuydu.

Yalan onun ikinci diliydi.

Öndeki memur, sinirle arkasına dönüp arkadaşına baktı. Bu ani lafa girme onu rahatsız etmişti. Ama diğeri oralı bile değildi:

-- **Allah allah. Niye suratını asıyorsun ki?**

-- **Şuna bir baksana, dede gibi biri.**

-- **Bu yaşta adamdan ne çıkacak?**

Kare suratlı polis, bir arkadaşına bir yaşlı adama baktı. Sonra gözlerini devirdi ve iç çekti. Görünüşe göre, arkadaşının haklı olduğuna karar vermişti.

Bu saçma diyalog Gökkurt'un işine yarıyordu. **"Bu iki salağın hiçbir şeyden haberi yok,"** diye geçirdi içinden.

Ardından büyük demir kapıyı sonuna kadar açtı.

Ellerini önde kavuşturdu, sırtını dikleştirdi. İçten gelen sakın ama vakkur bir edayla konuştu. Amacı suç işleyebilecek birisi olmadığını göstermekti.

-- **Ne demek memur bey. İstedığınızı sorabilirsiniz.**

-- **Allah'a şükür, veremeyeceğimiz hesabımız yoktur.**

Bu cümle, polislerin yüzünü hafifçe ekşitti. Muhtemelen aynı repliği on bininci kez duyuyorlardı.

Ancak Gökkurt'un sakın ve masum tavırları, polislerin şüphelerini dağıtmıştı. Surat ifadeleri yumuşadı.

Yaşlı adam **"Bu iş çabuk hallolacak."** diye düşündü. Ve tahmini doğru çıkmıştı.

Memurlardan kare suratlı olanı, artık daha nazik ve kısa konuşmaya çalışıyordu:

-- **Gökkurt bey...**

-- Biz sadece Sami ve Banu Bayhan çiftini tanıyor musunuz, onu sormak istedik.

...

SUÇSUZ ZAVALLILAR

“Acı bazen, aslen sessizliği öldürür.”

Afallama sırası bu kez Gökkurt’taydı.

O iki ismi duymak, yaşlı adamı hem şaşırtmış hem de meraklandırmıştı.

O çiftin polislik bir meseleyle ne ilgisi olabilirdi ki?

Bildiği kadarıyla her ikisi de sessiz, mülayim, kendi halinde insanlardı. Apartman kapıcısıyla bile sorunları olamazdı. Merakla cevapladı:

-- **Evet tanıyorum. Hatta köpekleri şu an burada...**

-- **Bana emanet ettiler, birkaç günlüğüne bakmam için.**

-- **Sorun neydi?**

-- **BAŞLARINA BİR ŞEY Mİ GELDİ?**

Gökkurt’un yüzü aniden sertleşti. Kaşları çatıldı, sesi yükseldi. O anda sorgulayan artık polisler değil, oydu.

**Tıpkı bir ağaç gibi büyüdü üzerlerinde; gölgesi bile
tehditkardı.**

Polisler istemsizce bir adım geri çekildi.

Memurlar kararsız, çekingen bir şekilde birbirlerine baktılar. Hadisenin detaylarını paylaşmakta isteksizdiler.

Onların bu tedirginliği Gökkurt’un hem merakını hem de öfkesini körüklüyordu.

En sonunda pes ettiler. Karşılarında bir duvar gibi duran bu adamla zıtlaşmanın akılsızlık olduğunu anlamışlardı.

Ancak kare suratlı memur, son bir kontrol sorusunu sormadan edemedi:

-- İkiyle aranızda bir akrabalık yok değil mi, Gökkurt bey?

Bu soru Gökkurt'un sabrını taşırdı. Gırtlğından çıkan sesi kükremeye yakındı:

-- Ne akrabalığı...

-- Şu saçma soruları bırakın da bana neler olduğunu anlatın.

-- YOKSA BEN Mİ SİZE SÖYLETEYİM.

Başka bir şey söylemesine de gerek yoktu.

Öfkesi bedenine sığmadı. Kasları kabardı, kemikleri çatırdadı. Kurt, gövdesinde dolaşmaya başlamıştı.

Artık karşılarında sıradan bir yaşlı adam değil; tehditkar bir yaratık vardı.

Koca bir dağ gibi dikiliyordu önlerinde.

Polislerden biri çekinerek konuşmaya çalıştı. Sesi titriyordu; kelimeleri özenle seçiyor, Gökkurt'u yatıştırmaya uğraşıyordu.

Korku içinde doğru kelimeleri bulmaya çalışır gibiydi:

"Gökkurt bey, nasıl desem..."

Bir kaç saniyelik duraksamadan sonra, *"Artık ne olursa olsun"* dercesine kelimeler ağzından hızla döküldü:

-- Maalesef her ikisi de, İstanbul'da kaldıkları otel odasında...

-- Ölü bulundu.

Sessizlik her yanı sardı. Etrafta çıt bile çıkmıyordu. Gökkurt'un gözlerinden alevler fışkırıyordu. Yüzü hiddetle kızarmıştı.

Rüzgar bile esmeye korkar gibiydi.

Yaşlı adam bir devin adımlarıyla polislerin üzerine yürüdü. Bu adım, ikisini de korkudan iki büklüm etti.

Bir gölge misali polislerin üzerine kapandı. Dişlerini sıktı ve içinde kaynayan öfkeyi bastırarak, boğuk bir sesle konuştu:

-- Ne deemek ölü bulundularrr?..

Polisler sinmişti. Nefes almaya bile cesaret edemiyorlardı.

Adam, merhumların akrabası bile değildi. Bu şiddette bir tepki beklemiyorlardı. Ama yaşlı adam öylesine korkutucuydu ki...

Bir cevap bekliyordu ama iki polis hareket bile edemedi.

En sonunda kare suratlı memur cesaretini toplayarak konuşmaya başladı. Kekeleyerek de olsa, bir şeyler anlatmak zorundaydı. Yoksa Gökkurt'un onları tarumar edeceğinden emindi.

-- Gök, gök... Gökkurt bey...

-- Biz de ne,ne... ne olduğunu tam bilmiyoruz.

-- Dü,dü... dünnn gece otel odalarında... ölü bulunmuşlar.

Gökkurt'un beyninde binlerce düşünce dönmeye başladı.

Bir zamanların gizli ajanı ve tetikçisi olarak, bu işte bir gariplik olduğunu sezmişti. Olayın detaylarını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Ama onu asıl şaşırtan, içindeki öfkenin nedeni olmuştu.

Bu çifte neden bu kadar üzülüyordu? Neden kendini yakınlarından birini kaybetmiş gibi hissediyordu? Oysa onlarla arasında hiçbir bağ yoktu.

Sadece köpeklerine bakan huysuz bir adamdı.

Yıllardır bastırdığı o insanlık kırıntısı, bu zavallı çiftin ölümüyle mi uyanmıştı? Gökkurt, ilk kez bu kadar insandı. Ve bu, onu daha da öfkeliendiriyordu.

Ancak şu an bir tek şey istiyordu:

"Cevaplar".

Polisin konuşmasına fırsat vermeden araya girdi. Sesindeki gizli tehdit, doğanın kendisini bile susturuyordu.

**Ağaçlarda tüneyen kuşlar bile korkuyla
susmuştu.**

“Nasıl ölmüşler, peki?” diye sordu, bir celladın soğukluğuyla.

Polisler ne cevap vereceklerini bilemedi. Adli bir olayın detayları açıklamak istemeseler de, bu adamın baskısı altında direnemezlerdi.

Gökkurt, sıradan bir insan değildi. Kalpleri korku ile tir tir titreten delici bakışları, her iki adamı da kısıpca almıştı.

Onunla ters düşmek, ölüm demektir.

Çevrelerindeki havaya yayılan bu tehditkar his, nefes almalarını bile zorlaştırıyordu.

Kaçışları yoktu; konuşmak zorundaydılar.

Kare suratlı memur, **"Bu sefer sıra sende"** dercesine arkadaşına baktı ve kafasıyla Gökkurt'u işaret etti.

Konuşmaya hiç niyeti yoktu, ama arkadaşının gözlerini gördükçe, pes etti. Ağzını zor da olsa açtı.

-- Her ikisi de vurulmuş olarak bulundu.

-- Kafalarının arkasından, tek kurşun...

Bu sözler üzerine Gökkurt burnundan solumaya başladı.

Hislerinde yine haklıydı. Bu bir infazdı.

Planlı ve soğukkanlı...

O iki zavallı, biri ya da birileri tarafından katledilmişti. Ve Gökkurt, o birilerinin kim olduğunu öğrenmeyi çok ama çok istiyordu.

Gökkurt, şimdiden planlar yapmaya başlamıştı. O kişilere cehennemi yaşatacaktı.

Memur devam etti. Karşısında sanki amiri vardı:

-- Otelin aynı katında kalan kimse ne silah sesi duymuş, ne de bir arbede."

-- Belli ki susturucu kullanılmış.

-- Maktuller ya karşılık verecek fırsat bulamamışlar, ya da... verememişler.

Konuşurken adamın elleri titriyor, sesi ciyaklarcasına çıkıyordu.

-- Odada hiçbir boğuşma izi yokmuş.

-- Her ikisi de diz çöktürülmüş ve...

-- Enselerinden giren kurşunla infaz edilmişler.

Bu son cümle, Gökkurt'un içindeki zinciri kopardı.

Bedeni dönüşmeye başladı. Kasları gerildi, boyu uzadı, gözleri bambaşka bir renge büründü. Gölgesi bile şekil değiştiriyordu.

Yaşlı adamın vücudu, sanki alev alev yanıyordu. Çevresindeki hava, ısıdan dolayı buharlaşıp dalgalanıyordu.

Kontrolünü kaybetmek üzereydi.

Neyse ki askeri disiplini, onu uçurumdan çekip aldı. Derin bir nefesle kendini frenledi. Dönüşümü durdurdu. Ama bakışlarındaki tehdit daha da büyümüştü.

Gökkurt'un gözleri yeniden polislere dikildi. Sesi tonu düşüktü ama o kelime ağzından bir yılan tıslaması gibi çıktı:

-- **Başka?...**

İki memur dişleri birbirine çarparcasına aynı anda cevap verdi,:

-- **Amirim, bildiğimiz her şey bu.**

"**Amirim**" demeleri, korkularının sonucu doğan içgüdüsel bir saygıydı. Bu hitabı fark ettiler ama düzeltmeye cesaret edemediler.

-- **Bize, başka bir şey söylenmedi.**

-- **İstanbul'un verdiği bilgi bu.**

-- **Biz, basit memurlara verdikleri tüm bilgi bundan ibaret.**

"**Biz basit memurlar**" derken, adeta hayatları için yalvarıyor gibiydiler.

Gökkurt dikkatle onları süzdü. Sessizlik, havadaki tüm oksijeni emmiş gibiydi. Polislerin yüzü bembeyaz olmuştu.

Bekledikleri tek şey... infaz emriydi.

Ama beklenen olmadı.

Yaşlı adam bir şey söylemedi. Aldığı bilgilerle yetinmiş gibiydi. Kasları gevşedi, omuzları düştü. Normale döndü.

Bahçeye dönmek üzere harekete geçti. Ama çıkmadan önce, polislere son bir cümle bıraktı. Kelimeler sakindi, ama altındaki tehdit uğultu gibiydi:

-- **Size sorarlarsa...**

Gözleri iyice kısıldı

Ses tonu sakın görünse de kelimelerin altında gizli ve büyük bir tehdit yatıyordu:

-- **Sadece yaşlı bir köpek bakıcısını sorguladığınızı söylersiniz.**

-- **Bunun dışında...**

-- **Ne bir şey gördünüz, ne de duydunuz.**

-- **Anlaşıldı mı?**

"**Gırrrr**" diye gelen son kelime, derin bir hırlamaydı. Tüyleri diken diken ediyordu.

Polisler, başlarını sallayarak "**Emredersiniz**" dediler. Zaten konuşacak halleri de kalmamıştı.

Zihinlerine kazınan şeyin adı: **kabustu**.

"Gündüz vakti, Ankara'nın orta yerinde kurt-adam gördük" mü deselerdi? Kim inanırdı?

O dehşetli adamın gözleri hâlâ akıllarındaydı.

Gökkurt arkasını dönüp kapıyı sertçe kapattı. “**GÜM**” sesiyle birlikte kabustan uyanmış gibi oldular. Ne olup bittiğini hâlâ anlamaya çalışarak, sendeleye sendeleye oradan uzaklaştılar.

Akıllarını yitirmeden veya canlarını kaybetmeden, oradan kaçabildikleri için tanrıya müteşekkirlendi.

O gün yaşadıkları şey... Onların ömrü boyunca taşıyacakları, anlatamayacakları bir sır olarak kaldı.

...